

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 510

KHÔNG ĐỂ NGHIỆP LỰC LÀM CHỦ MÀ NGUYỆN LỰC LÀM CHỦ

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Hai ngày 03/05/2021.

Chúng sanh ở thế gian này đa phần bị nghiệp lực làm chủ, không ai để nguyện lực làm chủ. Nghiệp lực làm chủ là khi ta bị sai khiến bởi những tập khí thói quen của mình. Chúng ta lười biếng, nhếch nhác, buông lung, phóng túng. Đến khi rời khỏi thế gian này, ta vẫn bị nghiệp lực làm chủ, nghiệp lực dẫn ta đến những nơi ta không muốn đến. Câu chuyện Chư Bát Giới tuy chỉ là hư cấu nhưng cũng mang thông điệp này. Chư Bát Giới rớt xuống trần gian, bị đầu thai vào bụng heo cho nên thân tướng, mặt mũi trông giống heo.

Người xưa nói: “*Người sống ở thế gian này sai sống mộng chết*”. Họ sống như những người sai, họ chết như ở trong mộng, không làm chủ được chính mình. Cả một đời họ sống trong sự sai khiến của nghiệp lực, bị nghiệp lực chi phối. Khi chết đi, họ lại tiếp tục bị nghiệp lực lôi kéo. Kinh Phật nói: “*Kẻ đáng thương!*”. Chúng ta tự hào vì mình là ai đó, mình có địa vị rất cao, tiền của rất nhiều nhưng những thứ đó chỉ là phiền toái lôi kéo chúng ta nếu chúng ta không biết sử dụng nó. Cả một đời chúng ta bị nghiệp lực chi phối, rồi đến khi chết đi, lúc rời khỏi thế gian này cũng vẫn bị nghiệp lực chi phối. Chúng ta mơ mơ hồ hồ mà đến, rồi mơ mơ hồ hồ mà đi, sai sống mộng chết. Vậy mà chúng ta cứ tự hào, tự đắc!

Phật Bồ Tát đến thế gian này là do nguyện lực. Các Ngài hoàn toàn làm chủ được chính mình, làm chủ sự đi và đến của mình. Các Ngài muốn sanh vào quốc vương thì tự tại đến quốc vương, muốn sanh vào nhà của thường dân thì tự tại làm thường dân. Chúng ta phải học tập chư Phật Bồ Tát. Chúng ta hiểu nhầm rằng Phật là đáng quyền năng, ban phước báu. Chúng ta mơ mơ hồ hồ đến và đi. Chúng ta tối ngày lo những thứ không cần thiết, lo địa vị không bằng ai, lo tiền tài không bằng ai. Những thứ này đều là do phước mà có.

Trước đây do chưa biết nên ta để cho nghiệp lực chi phối. Ta biết rồi thì phải tích cực, nỗ lực không để nghiệp lực chi phối nữa. Đó mới là người giác ngộ. Những thói quen, những ham thích của ta chính là nghiệp lực. Ham ăn, ham ngủ, ham tiền, ham danh, ham lợi, đều là nghiệp lực. Chúng ta đổi lại tâm, điều tiết những thứ này. Những thứ này cần thiết đối với đời sống thì chỉ cần vừa đủ là được. Vừa đủ theo tiêu chuẩn của người học Phật chứ không phải vừa đủ theo tiêu chuẩn của người thế gian.

Chúng ta đã nhiều đời nhiều kiếp bị nghiệp lực chi phối cho nên mới thành ra như thế này. Nếu tiếp tục để nghiệp lực chi phối thì lại tiếp tục bị luân chuyển, nhưng luân chuyển ngày càng xấu đi. Bài học hôm nay, Hòa thượng dạy chúng ta: ***“Phải để nguyện lực làm chủ, không để nghiệp lực làm chủ!”***. Phật Bồ Tát dùng nguyện lực để sống, làm việc, tận lực vì chúng sanh. Họ rời xa thân xác của họ, làm việc bằng ý chí, bằng nguyện lực nên làm việc rất mạnh mẽ. Các Ngài tự tại vãng sanh vì các Ngài làm chủ được nghiệp lực cho nên ra đi tự tại, muốn đi lúc nào thì đi, nhanh một chút, chậm một chút đều tự tại. ***Khi ta làm chủ nguyện lực của mình, làm chủ chính mình thì khi ra đi, ta muốn đến nơi nào, ta muốn đi lúc nào cũng đều được.***

Hòa thượng nói: ***“Trên “Đại Kinh”, có người hỏi Phật: “Thưa Phật, con người vì sao đến thế gian này và đến để làm gì?”. Phật trả lời một câu: “Nhân sanh thù nghiệp”. Con người đến thế gian này để trả nghiệp, trả ân oán lẫn nhau mà thôi. Đây là chân tướng sự thật của đến thế gian này”***.

Có nghĩa là con người đến thế gian này để trả nghiệp báo mà mình đã gây tạo. Họ tạo nghiệp thiện thì đến để hưởng phước, tạo nghiệp ác thì đến để trả nghiệp báo. Tất cả mọi sự kết hợp trên thế gian này đều là đòi nợ, trả nợ, ân oán, tình thù. Có một câu chuyện về một gia đình có hai vợ chồng và 3 người con. Người vợ tên là Tiên Thái Thái. Một đứa con tên là Nghiệp Lực. Một đứa con tên là Ác Nghiệp. Một đứa con tên là Thiện Nghiệp. Trước khi chết, người Cha nói: ***“Bây giờ Cha sắp chết rồi, con có đồng ý đi theo Cha không?”***. Đứa con Nghiệp Lực nói: ***“Cha đi đi, lúc nào con đi thì con sẽ đi!”***. Tiên Thái Thái nói: ***“Ông chết là việc của ông, tại sao tôi phải chết cùng ông?”***. Đứa con Ác Nghiệp cũng không muốn đi cùng ông. Duy chỉ có đứa con Thiện Nghiệp đồng ý đi cùng ông.

Hòa thượng nói: ***“Oan gia của mình hận mình đến tận xương cốt. Nó đầu thai vào nhà làm con của mình, khiến mình không có cách nào đỡ nổi. Nếu đứa con đến để đòi nợ, báo oán thì ngay từ khi nó còn ở trong bào thai bắt đầu hình thành thai nhi, chúng ta phải chuyển hóa nó. Nếu đứa con đến để báo ân thì chúng ta giáo dục để ân chồng thêm ân”***. Nếu chúng ta không biết dạy dỗ con cái thì ân cũng biến thành thù oán. Cho nên người xưa khuyên chúng ta thương con phải có lý trí, không thương yêu mù quáng, nhu nhược.

Phàm phu chúng ta ở trong sáu cõi luân hồi, hoàn toàn bị chi phối bởi nghiệp lực. Điều này rất đáng thương! Bạn tạo nghiệp thiện thì đến để hưởng phước. Bạn tạo nghiệp ác thì đến để thọ tội, trải qua những ngày tháng khổ đau. Cả một đời giàu sang phú quý hay nghèo cùng, thảy đều do nghiệp lực chi phối, không phải do chính mình làm chủ. Đó là nhân sanh kiếp người. Chúng ta biết rõ để tận lực tạo một nhân sanh không gây oán thù, một nhân sanh ***“nghiệp tận tình không”***. Có người hiểu lầm câu ***“nghiệp tận tình không”***. ***“Nghiệp tận”*** là không tạo oán kết. ***“Tình không”*** là trong tâm ta không vướng bận nhưng tất cả vai trò trách nhiệm của ta đối với thế gian này, ta phải thực hiện đầy đủ và làm cho thật tốt.

Phật Bồ Tát ứng hóa ở thế gian này không phải do nghiệp lực mà đến, các Ngài hoàn toàn chủ động đến và đi. Các Ngài cũng hoàn toàn làm chủ đời sống của mình, không bị tập khí sai khiến. Phật Bồ Tát thừa

nguyện tái lai, hoàn toàn chủ động đến để độ chúng sanh, đến để giúp đỡ chúng sanh, không phải đến để thọ nghiệp.

Chúng ta đến để thọ nghiệp, để nhận những nghiệp thiện ác do chính mình đã tạo, không thể chủ động. Đối với 16 tập khí “*tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn*”, chúng ta chưa thể trị tận gốc nhưng có thể làm cho tan nhạt những tập khí này.

Hòa thượng nói rõ: “*Các Ngài phát ra nguyện gì? Các Ngài dùng ĐẠI TỪ ĐẠI BI CỨU KHỔ CỨU NẠN để cứu giúp chúng sanh trong mười pháp giới. Cho nên trong mười pháp giới có Phật Bồ Tát hóa thân, nhất là trong cõi Phàm Thánh Đồng Cư này*”.

Phật Bồ Tát nguyện lực làm chủ. Phàm phu nghiệp lực làm chủ bởi vì chúng ta có nghiệp. Nghiệp lực của chúng ta vượt qua nguyện lực. Chúng ta minh bạch thì ít, mơ hồ thì nhiều.

Trong quá trình giảng hơn 500 đề tài, Thầy phải di chuyển rất nhiều nơi. Đến mỗi nơi, dù thời tiết, không gian thay đổi rất lớn nhưng Thầy đều đúng giờ. Chỉ có một vài lần trễ giờ là do xử lý của kỹ thuật viên. Thầy nguyện khi chia sẻ 1200 đề tài, dù đi đến đâu cũng phải đúng giờ. Thông thường Thầy thích di chuyển vào lúc khoảng từ 2h đến 3h sáng nhưng vì không để ảnh hưởng đến giờ học nên Thầy thường đi sau khi kết thúc giờ học.

Hòa thượng nói: “*Người nói, người nghe mà đồng một tâm thì cảm ứng đạo giao*”.

Hòa thượng nói: “*Nguyện lực của chúng ta không thể làm chủ vì nghiệp lực quá lớn, nghiệp lực mạnh hơn nguyện lực. Làm thế nào để nguyện lực lớn hơn nghiệp lực? Phật nói với chúng ta: Phát tâm Bồ Đề, nhất tâm niệm Phật, một lòng chuyên niệm là biện pháp tốt nhất để tiêu nghiệp*”.

Phát tâm Bồ Đề là phát tâm rộng lớn, phát tâm vì người, phát tâm vì chính mình, vượt qua chính mình, vượt qua sự sai khiến của nghiệp lực. Chúng ta mở rộng tâm lượng, làm lợi ích cho chúng sanh. “*Phật*” là “*Giác*”. Niệm Phật là niệm Giác. Chúng ta bị vọng tưởng làm chủ & chi phối. Vọng tưởng chính là nghiệp lực. Nguyện lực của chúng ta siêu việt nghiệp lực.

Hòa thượng giải thích: “*Tâm Bồ Đề là TÂM CHÂN THÀNH, TÂM THANH TỊNH, TÂM BÌNH ĐẲNG, TÂM CHÁNH GIÁC, TÂM TỪ BI. Phát Tâm Bồ Đề là phát TÂM CHÂN THÀNH, TÂM THANH TỊNH, TÂM BÌNH ĐẲNG, TÂM CHÁNH GIÁC, TÂM TỪ BI. Đây là thể tánh thanh tịnh của chúng ta, là bản thể tâm thanh tịnh của chúng ta, không phải là ở bên ngoài. Chúng ta tìm lại nó, khơi dậy nó*”.

Chúng ta có tâm tự tư tự lợi, có tâm hưởng thụ năm dục sáu trần, tham sân si mạn. Chúng ta phải dọn hết phiền não vọng tưởng thì dần dần sẽ hiển lộ tâm thanh tịnh. Giống như mây mù che phủ mặt trăng. Khi nào hết mưa, mây tan thì trăng lại sáng. Chính vì vậy Thích Ca Mâu Ni Phật nói: “*Ta là Phật đã thành. Chúng sanh là Phật sẽ thành*”. Thể tâm thanh tịnh của chúng ta với Phật vốn như nhau, không có sự khác biệt. Hiện nay có sự khác

biệt vì chúng ta bị ô nhiễm quá nhiều, tiếp tục bị nghiệp lực dẫn đi. Có người như “Thánh nữ”, lúc nào cũng tranh thủ từng phút để ngủ. Đó là họ để cho nghiệp lực chi phối.

Lão Cư Sĩ Lý Bình Nam nói một câu phản tỉnh chúng ta: “***Đáng đọa lạc như thế nào thì đọa lạc như thế đó! Đáng sanh tử như thế nào thì sanh tử như thế đó!***”. Khi nguyện lực làm chủ thì chúng ta sẽ chân thật an lạc, nhà Phật gọi là “***pháp hỷ sung mãn***”. Chúng ta phản tỉnh chính mình xem mình đang để nguyện lực làm chủ hay nghiệp lực làm chủ thì có thể biết mình sẽ đi về đâu.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!